

[Jørgen Jørgensen.]

staltninger har aldrig vist sig at være særlig effektive for at undgå krig.

På den udvikling, som er i gang, har de små nationer kun ringe mulighed for at øve indflydelse, vi har i det store og hele kun at tage til efterretning, hvad der i så henseende foregår, men med hele den indstilling, der råder i de nordiske folk om mellemfolkelig forståelse og samarbejde på fredeligt demokratisk grundlag henviser den nuværende situation i verden netop de tre nordiske lande til at indtage en holdning, som kan bidrage til, at spændingen mellem stormagterne i øst og vest ikke øges. Dette er også i stormagternes interesse, for det må dog stadig ikke glemmes, at hovedformålet også for stormagterne er at mindske faren for krig.

Det er ikke tiden nu til at drøfte, hvad der skal ske for Danmarks vedkommende, såfremt den nordiske alliancefri stilling ikke lader sig realisere. Nu må alle kræfter sættes ind for at overbevise stormagterne om, hvor betydningsfuldt det er for en fredelig udvikling, at Norden holder sig udenfor de store magtgrupperinger i verden, og at Nordens tre lande står samlet.

Efter alt, hvad der indtil nu foreligger, kan det fastslås, at en samlet tilslutning fra de tre nordiske lande til en Atlantpagt ligger udenfor virkelighedens grund, og når dette er tilfældet, vil det da ikke — også set fra vestmagternes synspunkt — være bedre, at Skandinavien står samlet, og står samlet på et alliancefrit grundlag, som respekteres og anerkendes fra alle sider?

Der er ingen her i landet uden for kommunisternes lille kreds, der noget øjeblik tvivler på de vestlige demokratiers fredsvilje. Vi små nationer er i så henseende fuldkomment trygge. Den åbenhed, hvormed alle, også udenrigske og militære problemer drøftes i disse lande, indgyder os alle tryghed og tillidsfuldhed. I vestdemokratierne er der en offentlig mening, som kan komme til udtryk; der diskuteres man problemerne og tager hensyn til argumenter.

Og netop fordi vi har tillid til vestmagternes reelle hensigter, er det, vi tror, at man vil være i stand til at vinde forståelse for det standpunkt, at det tjener fredens interesse, at de nordiske lande står samlet, og at det også er til gavn for en fredelig udvikling, at Skandinavien holder sig udenfor de store magtgrupperinger i verden.

Den nordiske forsvarsunion vil stille krav til hvert af de tre folk, den vil kræve, at vi alle resignerer og giver afkald på et og andet hver for sig. Men kan vor holdning bidrage til at mindske landenes risiko og bidrage til at

mindske faren for, at krigen kommer, så må vi bringe dette offer, på samme måde som vi som medlem af De Forenede Nationer må bære de byrder, som vort medlemskab dér pålægger os, for at sikre freden og friheden i verden.

Regeringen kan regne med min gruppes støtte til alle bestræbelser, der går ud på at føre den nordiske linie igennem, og jeg opfordrer til, at man ikke giver op, så længe der er blot den mindste mulighed tilbage for at opnå dette resultat.

Aksel Larsen: Når man er bekendt med den måde, hvorpå man efterhånden har vænnet sig til her i folketinget at behandle vigtige spørgsmål, kan man ikke blive særlig forbavset over det, der foregår her i dag. Det, der behandles nu, er en forespørgsel stillet af fem partier til regeringen, men den er stillet udelukkende af den grund, at en for lang tid siden stillet forespørgsel fra det kommunistiske parti skal behandles senest på den tiende mødedag, efter at den er fremmet af tinget. Det er netop i dag den tiende mødedag, og man har endda kun kunnet skyde den tiende mødedag så længe ud, ved at man i flere uger har lavet ikke fire, men kun tre mødedage om ugen, og så var man oven i købet så heldig, at man tilfældigvis i torsdags ikke havde tid til at holde folketingsmøde, hvorved man opnåede, at de fem partiers forespørgsel om jeg så må sige indhentede kommunisternes, hvorpå den — skønt stillet langt senere — blev sat først på dagsordenen.

Men den slags ting kan jo ikke forbavse, og det kan forsåvidt heller ikke forbavse, det, vi foreløbigt har oplevet her i dag. Det er, hvad man kalder en stor udenrigspolitisk debat, den er opreklameret i pressen, den skal transmitteres tre timer i radioen. Og så må enhver, der har hørt debatten — og forsåvidt kan jeg beklage lytterne i aften —, erkende, at det ikke er nogen *debat*. Det er allerede af ordføreren for forespørgerne, det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, sagt, at man herved stiller dette spørgsmål, men man er godt klar over, at udenrigsministeren ikke vil være i stand til at give særlige oplysninger, for det er en særdeles ømtålig sag, det drejer sig om. Derpå har den højtærede udenrigsminister holdt en temmelig intetsigende tale, hvori han har fortalt kronologisk om, hvilke forhandlinger der har været, men ikke sagt noget realpolitisk. Efter ham er optrådt foreløbig fire ordførere, nemlig for socialdemokratiet og for tre borgerlige partier. De har læst i forvejen omhyggeligt udarbejdede taler op, taler, som er formuleret i vel afbalancerede,